

Arrest

nr. 197 637 van 9 januari 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue des Brasseurs 115
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, erkend vluchteling in Libanon, op 29 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van respectievelijk 22 en 26 november 2012 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2013 met referentienummer 25917.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2008 wordt verzoeker tegengehouden op de luchthaven te Zaventem. Er wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 7 januari 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Omdat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag wordt verzoeker op 24 maart 2008 overgedragen aan Griekenland. Op 24 maart 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Griekse autoriteiten.

Verzoeker keert terug naar België en dient op 4 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 21 oktober 2008.

Op 10 september 2008 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 16 september 2008 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 19 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Op 15 oktober 2008 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Griekse autoriteiten die op 21 oktober 2008 zich akkoord verklaren voor de terugname.

Op 22 oktober 2008 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Tegen de beslissing van 21 oktober 2008 waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van 22 oktober 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dient verzoeker een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 17 651 van 24 oktober 2008 de vordering verwerpt. Bij arrest nr. 30 399 van 11 augustus 2009 van de Raad wordt de beslissing van 21 oktober 2008 waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd. Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 6 augustus 2009 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in. Op 6 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de toekenning van vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 17 december 2010 is verzoeker erkend als staatloze bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Luik.

Op 14 maart 2011 dient verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 26 november 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (zie getuigenis van dhr. H. B.), de Franse taal machtig zou zijn en een kleine zaak zou begonnen zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene legt hiervan heel weinig stavingsstukken voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Dat betrokkene van goed gedrag is en zijn burgerplicht heeft getoond door een persoon te redden van een poging tot diefstal en door hulp te bieden aan de slachtoffers van de ramp in Luik op 13.12.2011,

dient te worden opgemerkt dat dit zeer lovenswaardig is, doch geen buitengewone omstandigheid uitmaakt om zijn aanvraag tot regularisatie hier in te dienen.

Betrokkene vroeg voor de eerste keer op 07.01.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.03.2008 met een weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien de Griekse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag. Betrokkene werd gerepatriëerd op 24.03.2008 naar Athene. Betrokkene kwam terug naar België en vroeg op 16.09.2008 opnieuw asiel aan. Opnieuw werd deze asielaanvraag afgesloten op 22.10.2008 met een weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken met oog op een verwijdering naar Griekenland. Deze verwijdering werd niet uitgevoerd omwille van een verordening. Toch werd eens op 28.03.2009 de overname van betrokkene gevraagd vanuit Noorwegen en eens op 13.07.2009 door de Duitse autoriteiten. Daarna vroeg hij op 06.08.2009 voor een derde keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 07.08.2012 afgesloten met een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 08.08.2012.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Luik op 17.12.2010, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Betrokkene, geboren te Beiroet (Libanon) in 1977, verklaart van Palestijnse afkomst te zijn. Betrokkene legt een UNWRA-vluchtelingenkaart en een blauwe identiteitskaart voor. Het statuut van staatloze betekent echter niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, nl. Libanon. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Libanon. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Bovendien stelt het CGVS in haar beslissing dd. 07.08.2012 dat er is vastgesteld dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon. Betrokkene zou volgens het CGVS kunnen terugkeren naar Libanon en zich daar opnieuw onder de bescherming kunnen plaatsen of bijstand kunnen genieten van de UNWRA. Betrokkene kan zich aldaar herenigen met zijn kind.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat betrokkene in mensonwaardige omstandigheden heeft moeten leven in Libanon en daarom Libanon is ontvlucht dient opgemerkt te worden dat betrokkene daar geen bewijzen van voorlegt. Bovendien zou het eventueel een tijdelijk verblijf betreffen in afwachting van zijn aanvraag tot regularisatie.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 14.03.2011 door betrokkene in gediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 06.08.2009 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op 3 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting doet verzoekers raadvrouw afstand van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De afstand wordt weerhouden.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 14 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard op 26 november 2012.

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 1 van het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960 (hierna : het Verdrag van New York).

Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat hij duidelijk de buitengewone omstandigheden heeft aangetoond en gestaafd met verschillende stukken. Hij heeft documenten voorgelegd die aantonen dat hij van Palestijnse origine is, dat hij niet in het bezit was van een reisdocument bij aankomst in België en dat hij niet kan terugkeren naar Libanon zonder een verblijfsrecht of reisdocument. Verzoeker meent dat hij op heden een onmenselijke en vernederende behandeling ondergaat omdat hij niet kan terugkeren naar Palestina en ook niet naar Libanon. Verder verwijst verzoeker uitgebreid naar de asielprocedures en naar de onmenselijke situatie voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Zijn staatlozenstatuut verhindert hem om terug te keren naar Palestina. Een terugkeer naar Libanon is eveneens uitgesloten, nu hij met tal van rapporten heeft aangetoond dat de situatie voor Palestijnse vluchtelingen onmenselijk is, in het bijzonder in de vluchtelingenkampen. Verzoeker citeert uit de rapporten van het UNHCR, van de Raad van Europa en andere mensenrechten organisaties. Verwerende partij houdt in het geheel geen rekening met de onmenselijke levensomstandigheden in Libanon en vooral met het feit dat hij niet over een reisdocument beschikt om terug te keren naar Libanon. Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van het Europees Hof en van het Franse Hof in gelijkaardige zaken. De beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is fout, nu hij niet kan terugkeren naar Palestina en evenmin naar Libanon alwaar hij een onmenselijke en vernederende behandeling heeft ondergaan.

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn situatie van staatloosheid kan hij niet worden gevolgd nu in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het statuut van staatloze op zich, niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt voorts niet meer in dan de plicht voor de verwerende partij om in het geval dat zij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart, te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, *quod in casu*. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Waar verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing verder aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker wijst erop dat hij het statuut van staatloze heeft bekomen.

Verzoeker die in België erkend is als staatloze krijgt evenwel niet automatisch een verblijfsrecht. Hij is zoals de bestreden beslissing stelt, onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), dat bepaalt, “*De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering*”.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon

oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij van Palestijnse origine is, dat hij niet in het bezit was van een reisdocument bij aankomst in België en dat hij niet kan terugkeren naar Libanon zonder een verblijfsrecht of reisdocument. Met de bijzondere moeilijkheid voor verzoeker, als staatloze, om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen op het Belgische consulaat van het herkomstland is dan ook geen rekening gehouden.

Verzoeker gaat er met zijn redenering aan voorbij dat de staatloosheid op zich niet wordt betwist, maar dat de verwerende partij van oordeel is dat dit statuut op zich geen buitengewone omstandigheid aantoonst omdat ook staatlozen zich moeten houden aan de vreemdelingenwetgeving en verzoeker blijft steken in loutere beweringen waar hij stelt dat hij in Libanon niet van een verblijfsrecht zou kunnen genieten. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat de verzoeker onvoldoende aantoonst dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht in Libanon beschikt. De verwerende partij merkt in de bestreden beslissing overigens op dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2012 wordt gesteld dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon. Verzoeker betwist deze motieven niet. Hij stelt evenwel dat de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp voor hem onmenselijk waren. In tegenstelling tot verzoekers betoog heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met dit element, nu in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker daar geen bewijzen van voorlegt. De loutere verklaring dat hij geen verblijfsrecht heeft in Libanon, weerlegt geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt dit niet, en kan niet volstaan met het tegendeel te beweren, nu hij minstens een begin van bewijs dient aan te brengen zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar de talrijke rapporten die volgens hem aantonen dat de situatie voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon onmenselijk is en koppelt zijn grief aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan om toe te lichten dat verzoeker niet aantoonst dat de verwerende partij hem heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, ook niet in dat hij dient terug te keren naar een regio in een land waar hij zich niet veilig voelt. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl *in casu* de algemene beweringen niet worden toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Ten overvloede wijst de Raad erop dat commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 7 augustus 2012 reeds heeft vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – impliceert dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de beslissing van de commissaris-generaal foutief is, dient de Raad erop te wijzen dat er geen hoger beroep is ingediend tegen de beslissing van 7 augustus 2012 waardoor deze definitief in het rechtsverkeer is. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden

geschonden, volstaat niet. Het argument dat de asielaanvraag enerzijds en de regularisatieaanvraag anderzijds andere finaliteiten hebben, staat deze vaststellingen over de bewijslast inzake het risico op onmenselijke behandelingen niet in de weg.

Wat de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde arresten betreft, laat verzoeker na aan te tonen dat de feiten gelijkaardig zijn als in zijn zaak.

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van Staatlozenverdrag wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

De afstand van het geding wordt, wat de eerste bestreden beslissing betreft, vastgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN